

Ulfkotte: a német médiát a politikusok, a titkosszolgálatok és a nagytőke irányítja az USA szája íze szerinti transzatlanti kapcsolatok és Izrael érdekében

A Frankfurter Allgemeine Zeitung volt külpolitikai szerkesztője és haditudósítója a „civil” szervezetekről és George Sorosról is ír

Udo Ulfkotte 17 éven át a vezető német konzervatív napilap, a Frankfurter Allgemeine Zeitung (FAZ) külpolitikai szerkesztője, illetve haditudósítója volt. Kötete szeptember 11-én látott napvilágot a német könyvpiacra Megvásárolt újságírók – Miként irányítják a politikusok, a titkosszolgálatok és a nagytőke a német tömegmédiát címmel. Annak ellenére, hogy a legnagyobb német internetes könyvterjesztő, az Amazon.de csak szeptember 22-én kezdte árulni, néhány nap alatt sikerlistájának a csúcsára hágott. Vagyis Németország legnagyobb példányszámban vásárolt könyve lett. Miközben erről a megasikerről a német sajtó egyetlen szót sem ejtett.

A kínos hallgatás oka egyszerre a könyv tartalma és szerzője. A 336 oldal terjedelmű, mintegy hatszáz lábjegyzettel ellátott művet nem lehet a szokásos „összeesküvés elmélet” felkiáltással elhessegetni, hiszen a szerző maga is több mint másfél évtizeden át Németország legtekintélyesebb napilapjának szerkesztője volt. Ezért könyvében több helyen bocsánatot kér és kijelenti, szégyelli, amit tett. Vagyis azt, hogy pénzért, luxusutazások és egyéb juttatások fejében azt írta, amit megrendeltek tőle.

Ulfkotte táblázatokban mutatja be, hogy Németország legnagyobb médiumainak vezetői és elit újságírói név szerint mely lobbiszervezet/ek/ tagja vagy hová vannak „bekötve”. Néven nevezi azokat is, akik a kulisszák mögött a médiát propaganda szempontból egyetlen irányban befolyásolják. Ilyenkor csak a hallgatás a kivezető út. Mert az sem jön be, ha az érintettek összeesküvés-elméletek felemlítésével akarják hitelteleníteni a mondanivalót. Vagy, mint nálunk szokták a főleg Soros-támogatású portálok, amelyek vicsszóval kínjukban holdfénynél hódbőrbe varrt iratokról, paksi csőszkunyhóba tévedt jugoszláv bűvárokról „konteóznak”. Márpedig a kötetben igen egzakt módon bontakozik ki az, ahogyan például a David Rockefeller által alapított Trilaterális Bizottság, a Bilderberg csoport és más transzatlanti intézmények szabják meg az irányt a médiának.

A könyvben bőszégesen adatolt valóság a legvadabb „konteós” képzeleten is túltesz. Hiszen arra is fény derül, hogy a német szerkesztőségekben (!) dolgozó titkosszolgálati ügynökök olykor azt is megszabják, hogy ismert újságírók közül kinek a neve alatt jelenjék meg egy-egy előre megírt cikk. Amiért persze az illető busás pénzjutalomban részesül.

A FAZ korábbi munkatársa leszögezi: teljesen mindegy, hogy melyik német lapot vesszük meg, mely német tévéadót nézzük: egyforma és manipulált üzenetet kapunk. Amire a németek egyre inkább ráébrednek. Ezért esnek drámai gyorsasággal a nyomtatott lapok példányszámai. Könyve végén Ulfkotte egyenesen lázadásra szólítja fel honfitársait: még kevesebb lapot vásároljanak, hogy még több hazug, megvásárolt újságíró maradjon munka nélkül. Azok, akik hatalmas kenőpénzért teljesítik irányítóik utasításait. Miközben arra biztatja olvasóit, hogy egyes, eddig nem manipulált, internetes forrásokat olvassák, melyek közül fel is sorol néhányat. A szerző pontosan bemutatja azt is, mely adó vagy mely lap melyik politikai párthoz tartozik. A „független” közszolgálati ZDF televízióban például csaknem minden szerkesztőnek párttag könyve van. A német médiában a „nézetek sokszínűségét” pedig csak tettetik. A valóság az egyen hazugság, legyen szó az amerikai külpolitikáról, az USA elnökéről vagy az euró hasznosságáról. Itt jegyzendő meg, hogy néhány éve már kiszivárgott annak a szerződésnek a

szövege – és a Wikipediára is felkerült -, amelyet minden olyan újságíróval aláíratnak, aki az Axel Springer óriáskiadó valamelyik lapjához szegődik el, mint a vezető német bulvárlaphoz, a Bildhez, vagy a hazai balliberálisaink által szintén oly kéjjel „német jobboldali konzervatív”-nak nevezett Die Welthez. E szerződés öt pontja közül az egyik a transzatlanti kapcsolatok támogatása, a másik Izrael állam lényegi jogainak és a zsidó-német megbékélésnek az előmozdítása.

Ulfkotte maga is titkosszolgálati szakértő, és tagja volt az amerikai Marshall Memorial Fund nevű, szintén a „transzatlanti baráti kapcsolatok elmélyítésén” dolgozó szervezetnek, amely egyike a német médiát irányító intézményeknek. A szerző már könyve elején leszögezi, hogy a német hírekre a legnagyobb befolyást az Egyesült Államok és Izrael gyakorolja. Olyan kézikönyveket is említ, amelyek rögzítik, mely minőségi médiumokra kell hatást gyakorolni. E médiumok merő véletlenségből ugyanazok, amelyekben hazánkról a legvehemensebb támadások jelennek meg.

Az amerikai hadügyminisztérium hosszú évek óta dollár milliárdokat költ arra, hogy világszerte a neki megfelelő propaganda jelenjék meg a médiában, tudjuk meg szintén. E minisztérium egyik ilyen törekvése, hogy Amerikát kedvező színben tüntesse fel, míg Oroszországot a gonosz országának.

Egy Lengyelországból a II. világháború idején menekült család gyermekeként Németországban felnőtt Josef Joffe-ról, a balliberális Die Zeit című hetilap kiadó-főszerkesztőjéről sok szó esik a könyvben. Ő egy CIA-hez közeli agytrösztnek, az Aspen Institute-nak is a tagja. Joffe médián túli szerepéből Ulfkotte majd' húszat sorol fel, beleértve az olyan igazgatótanácsi tagságot, mint a New-York-i Goldman Sachs alapítvány, az izraeli Ben Gurion Egyetem vagy a Nemzetközi Stratégiai Tanulmányok Intézete. A Die Zeit szintén a mindenkor jobboldali kormányok idején Magyarországot támadó német médiumok frontvonalába tartozik.

A szerző részletesen ismerteti nem csak a megvásárolt újságírók által leírt hazugságokat, de azt is, hogy milyen esetekben kell hallgatniuk. Mint amikor haditudósítóként szemtanúja volt, hogy az 1980-tól 8 éven át tartó Irak-Irán háborúban Irak német gyártmányú mérges gázt vetett be. Arról egyetlen sort sem írhatott, és az elgázosított iráni holttestekről készült fotóit se helyezhette el lapjában.

Ismerteti azt is, hogy kik állnak egyes nemzetközi újságíró szervezetek mögött. A „sajtószabadságot védő” és az egyes országokban meglévő sajtószabadságot osztályozó Tudósítók Határok Nélkül nevű szervezetről például azt írja, a mögött korábban az amerikai külügyminisztérium és George Soros /ne hamisítsuk meg hivatalos nevét/ állt.

Ulfkotte kitér az újságírókat irányító szervezetek funkciójának bemutatására is. A Trilaterális Bizottságról azt írja, hogy számára a „globális kormányzás kormányok nélküli kormányzást, kormányok nélküli világuralmat jelent”. Hozzáteszi: e bizottság „világszerte szét kívánja rombolni az állami funkciókat és úgynevezett nem kormányzati (civil) szervezeteket használ fel arra, hogy a meglévő kormányok feje fölött a népek sorsát irányítsa”. Ó, ártatlan Norvég Alap! – kiálthatnánk fel.

Ami Sorost illeti, róla a szerző idézi a baloldali brit New Statesman nevű hetilap egyik, 2003-ból megjelenő írását is, mely szerint „George Soros talán nem nevezhető közvetlenül fizetett CIA-ügynöknek, mint azt néhányan megtették. De az kétségtelen, hogy cégei és civil szervezetei szorosan együttműködnek az amerikai terjeszkedéssel.” Soros, Rockefeller és a transzatlanti agytrösztök „mindenekelőtt hatalomstratégiai és gazdasági megfontolásokból a korábbi keleti tömb országaiban, a Közel-Keleten és Észak-Afrikában kormányok megdöntésében vettek részt.” Ulfkotte a Soros-féle Nyílt Társadalom alapítványokat az ilyen,

„népi” puccsok szervezésében elsőrendűen fontosként mutatja be. A német média pedig mindebben tevélegesen segíti őt, írja később.

A kötet szerzője a Kádár időkben is külföldön utazgató, szabaddemokrata ellenzéket agyonszerető Joachim Gauck német államelnököt sem kíméli. Leírja róla, hogy tagja az igen befolyásos elit transzatlanti társaságnak, a berlini székhelyű Atlantik-Brücke (Atlanti Híd) szervezetnek.

Könyve legvégén a Frankfurter Allgemeine Zeitung volt munkatársa „megfenyegeti” a német médiát azzal, hogy kötete csupán az első része egy trilógiának.

Tanács politikusainknak: ha német újságíró közelít felénk előre megrendelt cikkéhez jobboldali mondatfecniket „gyűjtve”, azzal üdvözljük, hogy rákérdeznek, élvezték-e Ulfkotte könyvét. **Lov as István**